

der sigter på at bringe den enkelte hurtigst og direkte i arbejde. Det er denne målsætning, AF skal arbejde ud fra, og det krav vi skal møde andre aktører med.

Bliver arbejdsformidlingen opmærksom på, at nogle aktører ikke lever op til de indgåede aftaler i forhold til de ledige, så vil arbejdsformidlingen gribe ind og sørge for, at aktørerne justerer indsatsen. Viser det sig ikke muligt, må arbejdsformidlingen afbryde samarbejdet. Såfremt der forekommer brodne kar blandt de eksterne aktører, vil det være i alles interesse at få dem identificeret med henblik på at afbryde samarbejdet.

Der har været rejst kritik af nogle af de kommunale beskæftigelsesprojekter. Der er blevet peget på projekter, hvor virksomheder har fået mulighed for at få billig arbejdskraft til deres produktion. Der er også blevet nævnt eksempler på, at kommunerne af kontanthjælpsmodtagere får udført arbejde, som normalt udføres efter overenskomst. Kritikerne hævder, at der herved mistes flere og flere almindelige arbejdspladser, og at ledige med de færreste kvalifikationer misbruges som billig arbejdskraft uden en lønmodtagers rettigheder.

Det kan indimellem opleves som et paradoks, når kritikerne på den ene side taler om meningsfuld aktivering og på den anden side, at de ledige ikke må lave noget, der er brug for.

Jeg vil som udgangspunkt sige, at kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune har pligt til at sikre, at de kommunale aktiveringsinitiativer lever op til intentionerne i »Flere i arbejde«, og at reglerne overholdes, således at der ikke sker konkurrenceforvridning. Det samme gælder reglerne om, at der skal være et rimeligt forhold mellem antal ansatte uden løntilskud og antal personer i tilbud, samt reglerne om, at tilbud på virksomhederne skal drøftes mellem virksomhederne og repræsentanter for de ansatte.

Jeg synes imidlertid ikke, at kritikken af den kommunale aktiveringsindsats generelt er rimelig. Vi har netop med beskæftigelsesreformen lagt vægt på, at det skal gøres lettere også for de lidt svagere ledige at komme ind på arbejdsmarkedet. Det er ikke velfungerende ledige, der af sig selv kan finde et almindeligt arbejde, det er derimod oftest personer, som befinder sig et godt stykke, ofte langt væk, fra arbejdsmarkedet. Mange af dem er ikke tilnærmelsesvis parate til arbejdsmarkedet.

Regeringen ønsker ikke at overlade disse mennesker til et passivt liv på kontanthjælp. Jeg er derfor oprigtig glad for, at en række virksomheder i samarbejde med kommunerne har tilbudt at deltage i indsatsen for at hjælpe de lidt svagere ledige tilbage i job. Vi føler os forpligtet til at sørge for, at alle, der har en arbejdsevne, får mulighed for et liv med arbejde og selvforsørgelse. Derfor er flere af de kritiserede projekter netop eksempler på det modsatte af meningsløs aktivering. Faktisk viser flere af eksemplerne, at når den ledige netop udfører noget arbejde, der er brug for, får den ledige mulighed for at opleve, at hans eller hendes indsats har betydning og giver en mening både for ham selv og andre.

For at undgå misforståelser har jeg taget initiativ til, at der i samarbejde med bl.a. arbejdsmarkedets parter og kommunernes og amternes organisationer udarbejdes retningslinjer for, hvordan kommunerne kan tilrettelægge tilbuddene, så der ikke går almindelige arbejdspladser tabt, og der ikke er tale om konkurrenceforvridning. Dette skal ske samtidig med, at vi holder fast ved målsætningen om, at tilbuddene skal være meningsfyldte for deltagerne og med et klart beskæftigelsessigte.

Vi har med »Flere i arbejde« fået gennemført en robust beskæftigelsesindsats. Vi har herigenem skabt mulighed for, at de meningsløse tilbud til ledige kan blive erstattet af relevante, virksomhedsrettede tilbud, hvad enten det drejer sig om løntilskudsjob, virksomhedspraktik eller uddannelse målrettet jobåbninger og flaksehelse på arbejdsmarkedet.

KI. 17.40

Forhandling

Ole Sohn (SF):

Det er altid rart at få refereret, hvordan gældende regler er, og hvordan indholdet i »Flere i arbejde« skal forstås. Det har vi hørt nogle gange fra ministerens side gennem det seneste par år.

Ideen med forespørgslen var sådan set ikke at få en gennemgang af den gældende lovgivning, men at få regeringen til at forholde sig til det faktum, at der faktisk fortsat er, tror jeg alle vil sige, for meget meningsløs aktivering. Man kan diskutere graden, men det var noget, som jeg erindrer, at Venstres daværende og i øvrigt også nuværende arbejdsmarkedsordfører og jeg var fuldstændig enige om at kritisere den forrige regering for. På trods af at hr. Jens Vibjerg var en